

Deze fabels op tekenpapier uitprinten.
Dit kan zowel op de kleurenlaserprinter als op de zwart-witlaserprinter.

De volgorde van de fabels kan gewijzigd worden.

Eerst de printer kiezen (op printer-icoon klikken en kijken welke printer gekozen is, desnoods de keuze wijzigen).

Vóór het printen eerst de lay-out van de pagina controleren op het scherm.

Per blad apart het gepaste aantal exemplaren printen.

Gebruik de gladde kant van het tekenpapier om op te printen. Dit geeft het beste resultaat. Dus papier met de gladde zijde naar boven leggen in de lade voor handmatig invoeren. Tekenpapier past niet in de lade voor automatisch invoeren.

WERELDORIËNTATIE 1e & 2e klas

12 oktober - 30 oktober 1998

1. De leeuw en de muis
2. De muis en de slak
3. De zieke leeuw
4. De vos en de raaf
5. De vos en de geit
6. De twee bokken
7. De herdersjongen en de wolf
8. De twee ezels
9. De vos en de ooievaar
10. De gemene kikker

Elke dag wordt een fabel verteld.

De kinderen tekenen de fabel.

De eerste klas leert in de teksten woorden en letters herkennen.

De tweede klas leest de teksten.

De periode wordt gecombineerd met vormtekenen: voorbereidende schrijfoefeningen.

DE LEEUW EN DE MUIS

Ko-ning leeuw lag te sla-
pen.

Daar kwam een muis.

Een klei-ne muis.

- Piep, zei de muis.

- Stil, riep de leeuw,

Ik kan niet sla-pen.

De leeuw greep de muis
met zijn klau-wen.

- Piep, piep, riep de muis,

Laat me los !

Laat me los !

Laat me le-ven !

Eet me niet op,

Ik ben veel te klein

voor je gro-te muil.

Je proeft me niet eens.

Neem toch een groot dier
om op te eten.

Laat me los !

Dan zal ik je hel-pen als ik
kan.

Jij mij hel-pen?

lacht de leeuw.

Je bent veel te klein

om mij te hel-pen.

Toen liet de leeuw
de muis los.

De leeuw liep door het bos.

Daar was een net.

Een net van een ja-ger.

Het net valt op de leeuw.

De leeuw zit vast.

Hij is ge-van-gen.

Hij brult.

Hij brult heel hard,
heel hard.

De muis hoort het.

Ze hoort hoe de leeuw
brult.

Ze komt snel.

Ze knaagt het net stuk.

Ze bijt een groot gat in het
net.

De leeuw kan nu uit het
net.

Hij is ver-lost.

DE MUIS EN DE SLAK

Een muis kwam een slak te-gen die met zijn huis op zijn rug lang-zaam voor-uit-kroop.

'Wat ben ik blij dat ik niet al-tijd mijn huis op mijn rug mee-sjouw. Ik loop in tien mi-nu-ten waar jij een he-le dag over doet. "

"Je hebt ge-lijk, lie-ve muis. Jij bent een vlug-ge lo-per", zei de

slak.

"Dat is heel pret-tig voor jou, want jouw vijand de kat loopt ook heel hard. En als hij jou ach-ter-na zit en je kunt ner-gens een gaat-je vin-den om je in te ver-stop-pen, dan wil je best met mij rui-len. Want ik ben al-tijd dich-ter bij huis. "

DE ZIEKE LEEUW

Daar was eens een leeuw.
Hij was de ko-ning van de die-
ren.
Hij was oud,
Heel oud.
Hij was ziek.
Hij lag ziek in zijn hol.
Zijn hol was een grot.
Al-le die-ren kwa-men op be-
zoek.
Zij kwa-men de zie-ke leeuw
be-zoe-ken.
De wolf was daar ook.
Maar de vos was er niet.
De vos kwam niet op be-zoek.
De vos bleef thuis.
Hij wil-de de leeuw niet be-zoe-
ken.
De wolf zei te-ge-n de leeuw:
"De vos is niet lief,
Hij wil u niet be-zoe-ken."
Maar de vos
kwam toen net voor-bij
het hol van de leeuw ge-wan-
deld,
en de vos hoor-de wat de wolf
zei.
De vos stak zijn snuit naar bin-
nen,
naar bin-nen in het hol van de
leeuw.
De leeuw was heel boos
op de vos.
Hij grom-de en brul-de naar de
vos.

Maar de vos zei:
"Ko-ning leeuw,
Je moet niet zo kwaad zijn.
Ik wil-de wel op be-zoek ko-
men,
maar ik ben eerst in het he-le
land op zoek ge-weest naar een
goe-de dok-ter om raad te vra-
gen.
De dok-ter heeft mij goe-de raad
ge-ge-ven."
Toen vroeg de leeuw:
En wat heeft de dok-ter ge-
zegd?"
De vos ant-woord-de:
"O ko-ning leeuw,
de dok-ter heeft ge-zegd,
dat je het te koud hebt in je hol.
Daar-om moet je di-rect een wolf
le-vend vil-len,
en zijn war-me vacht moet je
aan-trek-ken,
dan zal je ge-ne-zen."
"Dank je wel, vos,
Jij bent een ech-te vriend."
En de leeuw greep de wolf vast,
Hij trok de vacht van de wolf af
en trok ze zelf aan.
En de vos zei:
"Zie wolf,
je moet je ko-ning niet boos ma-
ken,
je moet hem hel-pen
en zor-gen dat hij te-vre-den is."

DE VOS EN DE RAAF

Daar zit raaf in de boom.
Wat doet raaf?
Ze zit op een tak.
Raaf heeft wat in de bek.
Wat is dat?
Het is een stuk kaas.
Raaf heeft kaas in de bek.

Daar komt vos.
Vos komt uit zijn hol.
Vos is pas wak-ker.
Hij heeft hon-ger.
Gro-te hon-ger.
Waar is er e-ten voor vos?
Vos zoekt
en zoekt.

Vos komt bij de boom.
Bo-ven hem zit raaf.
Raaf zit stil op de tak
Ze ziet vos.
Vos ziet raaf ook.
Wat ziet vos nog?
Hij ziet kaas.
Kaas in de bek van raaf.

Dat is lek-ker
denkt vos.

Heel lek-ker.
Dat lust ik wel.
Maar raaf heeft de kaas.
Weet je wat?
zegt vos.
Ik klim in de boom
en pak raaf de kaas af.

Niet doen, vos,
dan vliegt raaf weg.
Vos moet slim zijn.
Iets an-ders ver-zin-nen.

Vos zegt:
Wat kan jij mooi zin-gen,
raaf.

Krrr, doet raaf.

Zing eens wat voor mij,
raaf.
Raaf doet de bek o-pen,
en zingt voor vos.
Maar de kaas valt
en vos raapt de kaas op
en eet hem rap op.
Dank je wel raaf.

DE VOS EN DE GEIT

De vos was op stap.
Hij ging langs een lange,
lange weg.
Het was warm.
De zon scheen.
En de vos kreeg dorst.
Heel erge dorst.
Hij wil-de wa-ter drin-
ken.
Daar ! Een put !
De vos liep naar de put.
Hij liep, liep, liep...
Veel te snel.
En vos viel in de put.
De put was heel diep.
De vos kon er niet meer
uit.
Wat nu ?
Hoe moest de vos er uit?
Hij sprong,
en sprong nog eens,
maar kwam niet uit de
put.
Daar kwam een geit.
De geit had ook dorst.
De geit keek in de put.
Daar was water,
maar daar was ook de vos.
O, geit-je, zei de vos,
hier is lek-ker koel en
fris wa-ter.

Spring maar in de put,
en drink
zo-veel als je maar wil.
De geit sprong in de put.
En dronk, dronk, dronk
tot ze geen dorst meer had.
Toen vroeg de geit:
Hoe moe-ten we nu
uit de put ko-men?
Ik weet wat, zei de vos.
Jij staat met de po-ten
tegen de wand,
ik ga bo-ven op je staan
en kan dan uit de put.
Als ik bo-ven ben,
trek ik je uit de put.
Zo deed de geit.
Ze deed wat de vos vroeg.
De vos klom uit de put.
Trek me er nu uit !
riep de geit.
Maar de vos keek in de put
en zag de geit, daar be-ne-den.
De vos zei:
Je had maar eerst moe-ten
na-den-ken hoe
je er uit moest ko-men,
voor je erin ge-spron-gen was.
Blijf nu maar
waar je bent,
dom-me geit.

DE VOS EN DE OOIEVAAR

De vos no-dig-de
de ooievaar uit
om bij hem te ko-men
eten.

De vos gaf de ooievaar
heel lek-ke-re soep
maar op een plat bord.

De ooievaar had een
heel lan-ge sna-vel en
kon niets eten uit dat
plat-te bord. De maag
van de ooievaar bleef
leeg.

De vos kon wel goed
van een plat bord eten
en at zijn buik-je rond.

De vos vroeg: "Heb je
lek-ker ge-ge-ten?"

"Heer-lijk",
zei de ooievaar.

"Kom je mor-gen-

avond bij mij eten?

Ik zal iets lek-kers ma-
ken."

De vol-gen-de dag ging
de vos bij de ooievaar
op be-zoek.

Het e-ten rook lek-ker.

Het wa-ter liep de vos
al in de mond.

Maar het eten zat in
een ho-ge kruik met
een smal-le hals.

De vos kon al-les rui-
ken, maar niets eten.

De ooievaar at sma-ke-
lijk.

Toen lach-te hij te-gen
de vos en zei: "Ik denk
dat jij nu even-veel ge-
ge-ten hebt als ik gis-
te-ren.

DE HER-DERS-JON-GEN EN DE WOLF

De her-ders-jon-gen
past op de scha-pen.

Hij doet het graag.
Maar soms ver-veelt hij
zich een beet-je.

Hij speelt dan dat er een
wolf komt en doet als-of
hij bang is.

Hij roept:

"Wolf, de wolf is er !"

Op een dag ho-ren de
boe-ren hem roe-pen.

Ze vin-den hem een lie-
ve jon-gen en wil-len
hem graag hel-pen.

Ze la-ten al hun werk
staan en lo-pen snel
naar de her-ders-jon-
gen. Maar toen ze bij de
jon-gen aan-kwa-men,
lach-te hij hard.

Ge-fopt !

Er is geen wolf !

De boe-ren wa-ren wel
een beet-je boos om-dat

ze voor niets ge-ko-men
wa-ren.

Ze lie-pen vlug te-rug
naar hun werk.

De volgende dag riep de
jon-gen weer:

"De wolf komt er-aan,
de wolf komt er-aan !"

Weer kwa-men de boe-
ren hard aan-ge-lo-pen
om hem te hel-pen.

De jon-gen lach-te hard
om-dat zijn grap weer
ge-lukt was.

De vol-gen-de dag
kwam de wolf echt.

De jon-gen riep:

"De wolf komt er-aan!"

Maar nu kwa-men de
boe-ren niet meer.

Ze ge-loof-den de jon-
gen niet meer.

En zo kreeg de wolf de
lek-ker-ste scha-pen te
pak-ken.

D E G E - M E - N E K I K - K E R

Een muis-je wil-de eens o-ver een beek-je, maar het kon niet zwem-men.

Toen zag de muis een kik-ker.

De muis vroeg aan de kik-ker om hem te hel-pen.

Maar de kik-ker was een stou-te kik-ker.

De stou-te kik-ker zei:

" Bind jouw voor-poot maar aan mijn poot, dan zal ik je o-ver het wa-ter trek-ken.

De muis bond zijn poot vast aan de poot van de kik-ker.

Maar de kik-ker was stout en wil-de de muis on-der wa-ter trek-ken.

Dan zou de muis ver-drin-ken.

Toen kwam er een roof-vo-gel en pak-te de muis.

De kik-ker kon het touw niet los-krij-gen en werd mee-ge-no-men naar het nest van de roof-vo-gel.

Daar beet de roof-vo-gel het touw stuk.

De muis viel op de grond en ren-de weg.

De kik-ker werd op-ge-ge-ten.

Dat was zijn straf.

DE TWEE BOKKEN

Een bok met gro-te ste-vi-ge ho-rems op zijn kop, en met een lan-ge sik aan zijn kin, was aan het gra-zen op een zach-te groe-ne wei, aan de rand van de ri-vier.

De bok keek naar het wa-ter en zag aan de over-kant van de ri-vier dat er een wei-de was, waar nog groe-ner en nog zach-ter gras was dan in zijn ei-gen wei-de.

Maar hoe moest de bok aan de o-ver-kant ko-men?

Daar zag de bok een boom-stam o-ver het wa-ter lig-gen.

In de wei-de aan de o-ver-kant van de ri-vier was een an-de-re bok aan het gra-zen. Die bok had ook gro-te, ster-ke ho-rems op zijn kop. Die bok had ook een lan-ge sik aan zijn kin. Die

bok was daar aan het gra-zen, dicht bij het wa-ter van de ri-vier. Toen zag die bok dat er een wei-de was aan de over-kant van de ri-vier. Daar was het gras zach-ter en groe-ner dan in zijn ei-gen wei-de. Daar wil-de die bok naar-toe. Maar hoe moest hij aan de over-kant ko-men?

Daar zag die bok een boom-stam over het wa-ter lig-gen.

De ene bok ging naar de boom-stam.

De an-de-re bok ging naar de boom-stam.

Toen lie-pen de twee bok-ken over de boom-stam. Ieder aan een kant van de boom-stam.

Toen de twee bok-ken in het mid-den van de boom-stam kwa-men, wil-de geen van bei-de voor de an-der uit de weg gaan.

De twee bok-ken zet-ten de ho-rems te-gen elkaar en duw-den en duw-den. Nie-mand wil-de op-zij gaan. Of ach-ter-uit-gaan.

Toen duw-den ze zo hard met de ho-rems te-gen el-kaar. En op-eens, PLONS! Daar vie-len de twee bok-ken in het wa-ter

DE EZEL EN DE JONGE HOND

Er was eens een man.
Die man had een ezel.
Die man had ook een hond.
Het was een jonge hond
De ezel moest wer-ken,
hard wer-ken.
Maar hij mocht ook spe-len
met de jonge hond.
Dan ren-den zij ach-ter el-kaar,
dan tui-mel-den zij,
dan rol-den zij,
dan lach-ten zij.
Dan was de ezel heel vro-lijk.

De man hield veel van de jonge hond.
De hond mocht op de schoot van de man ko-men zit-ten.
De man gaf dan lek-ke-re brok-jes en koek-jes aan de jonge hond.
Dan kwis-pel-de de jonge hond met zijn staart.
Hij lik-te de hand van zijn baasje
Hij lik-te de neus van zijn baasje en sprong tegen hem op.
De man vond dat heel leuk en lach-te.

De man streel-de de jonge hond.
Dat zag de ezel.
Hij zag wat de jonge hond deed.
De ezel dacht:
Ik wil ook een lek-ker brokje,
ik wil ook lek-ke-re koekjes,
ik wil ook dat de man over mijn rug
streelt.
Toen de jonge hond weer aan het spe-len was,
liep de ezel naar de man,
hij sprong te-gen de man op.
Hij deed net zo-als de jonge hond.
Hij kwis-pel-de met zijn staart,
hij lik-te de man op zijn neus,
en de ezel dacht:
nu krijg ik ook lek-ke-re brokjes en
lek-ke-re koekjes.

Maar de man werd boos,
heel boos.
Hij pak-te een stok en sloeg de ezel.
Hij sloeg hard, heel hard.
Toen pakte de man een touw en
bond de ezel vast in de stal.

DE HOND, DE HAAN EN DE VOS

Er was eens een hond.
Die hond ging op reis.
De haan ging mee, want de haan wil-de ook wel een stuk-je van de we-reld zien.
Ze stap-ten de he-le dag flink door. Ze wa-ren goe-de ka-me-ra-den.
Maar de zon ging on-der.
De hond en de haan zoch-ten naar een vei-lig plek-je om te sla-pen.
Daar za-gen ze een gro-te boom.
Die boom had een dik-ke stam.
In de stam was een gro-te spleet.
De boom was hol.
Dat was een goe-de plek voor de hond om te sla-pen.
De haan zag een dik-ke tak, daar bo-ven aan de stam.
Hij sloeg met zijn vleu-gels en vloog op de dik-ke tak.
Daar wil-de hij sla-pen.
Toen het don-ker was sliep de haan bo-ven op zijn tak en de hond sliep in de hol-le boom.

Toen ging de zon weer op.
Het werd licht.
De haan kraai-de, zo-als hij het ge-woon was te doen.
Ku-ke-le-ku. En nog eens ku-ke-le-ku.

Daar kwam de vos.
De vos was net op zoek naar een lek-ke-re mal-se brok om op te eten.
De vos hoor-de de haan kraai-en.
Mmm, dacht de vos, die ga ik te pak-ken krij-gen, wacht maar eens haan-tje.
De vos kwam dicht bij de boom.
Hij zei te-gen de haan:
Wat kan jij mooi zin-gen haan.
Ik ben zo ge-luk-kig dat ik dat mooie ge-zang van je mag ho-ren.
Kom haan, kom eens naar be-ne-den, dan kan ik je een dik-ke zoen ge-ven.
Zo ge-luk-kig ben ik.

Dat zei de vos om de haan naar be-ne-den te lok-ken.

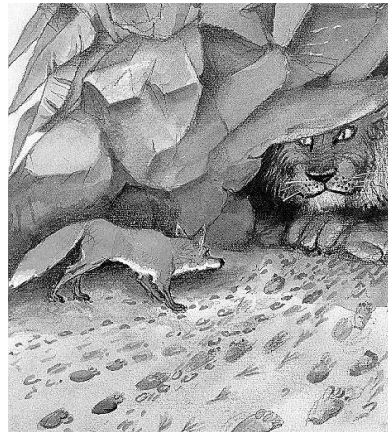
Maar de haan was niet dom.
Hij wist wel dat de vos dat zei om hem te pak-ken en op te eten.
De haan zei:
Heel goed vos, heel goed,
dat is heel lief van je.
Maar wil je dan even de por-tier be-ne-den wak-ker ma-ken, dan kom ik naar be-ne-den.
De vos kwam dich-ter bij de boom.
Daar zag hij de spleet in de stam.
En in die spleet sliep de por-tier.
Maar oei !
Die por-tier was de hond.
De hond werd wak-ker.
De hond zag de vos.
Rap sprong de hond op de vos en at hem op.

DE OUDE LEEUW

Er was eens een leeuw.
Die leeuw was oud,
heel oud.
Hij was al stok-oud.
De leeuw was zo oud dat hij niet
goed meer kon lo-pen.
Een prooi kon hij niet meer van-
gen, want hij kon niet snel ge-
noeg meer lo-pen.
Wat moest hij nu doen om aan
eten te ko-men?
De leeuw ver-zon een list.
Hij zocht een grot.
Toen hij de grot ge-von-den had,
ging hij de grot in.
Daar ging hij lig-gen en de leeuw
deed als-of hij ziek was,
zo ziek, dat hij niet meer naar
bui-ten kon. Zo ziek dat hij geen
prooi meer kon van-gen.
De leeuw liet aan al-le die-ren
ver-tel-len dat hij dood-ziek was.
Hij liet ook zeg-gen dat al-le die-
ren hem moes-ten ko-men be-
zoe-ken.
De die-ren kwa-men een voor
een.
El-ke keer als er een dier kwam
om de leeuw in de grot te be-zoe-
ken, greep de leeuw dat dier en at
het op.
Maar de vos kwam niet op be-
zoek. De vos had het wel in de
ga-ten.
Toen de vos op een dag voor-bij
het hol kwam, zag de leeuw hem.

De leeuw zei:
Vos, jij bent mij nog niet ko-men
be-zoe-ken.
Je weet toch dat ik heel erg ziek
ben.
Ik ben je ko-ning, vos. Je moet
mij ko-men be-zoe-ken.
Al-le die-ren doen dat.
Ja, zei de vos, ik heb dat wel ge-
zien. En ik was ook van plan om
je te ko-men be-zoe-ken, leeuw.
Maar weet je wat ik zag?
Ik zag dat al-le spo-ren van de
die-ren naar je hol lie-pen, maar
ik zag geen spo-ren van die-ren
die weer uit je hol wa-ren weg-
ge-gaan.
Ik denk, leeuw, dat jij niet zo
ziek bent als je zegt.

DE HUISMUIS EN DE VELDMUIS

Er was eens een veldmuis.

En er was ook eens een huismuis.

De huismuis woonde in een hol-le-tje in een groot huis in de stad.

De veldmuis woonde in een hol-le-tje in het veld.

De veldmuis kwam op een dag de huismuis tegen en zei:

Kom eens bij me eten.

De huismuis ging bij de veldmuis en sa-men za-ten ze heel rus-tig te eten. Het was daar heel stil in het hol-le-tje van de veldmuis. Je hoorde al-leen het kna-gen van de tand-jes van de twee mui-zen. Veel eten was er niet, want de veldmuis moest al haar eten bij-een-zoe-ken in het veld.

De huismuis zei: Waar-om blijf jij hier toch wo-nen. Je moet de he-le dag eten zoe-ken en dan heb je nog maar am-per ge-noeg. Kom toch bij mij in mijn hol-le-tje in de stad wonen, daar is zo-veel eten. Je moet daar nooit eten zoe-ken. Je hoeft maar in de kel-der te gaan: daar ligt zo-veel eten op de plan-ken. Daar kan je zo-maar aan be-gin-nen kna-gen.

De veldmuis ging dus mee met de huismuis. Naar de stad in het gro-te huis.

Wat de veldmuis daar al-le-maal zag: zo-veel eten had ze nog nooit in haar le-ven ge-zien. Daar lag op de plank brood. Daar lag kaas, dik-ke hom-pen kaas. Daar wa-ren brui-

ne en wit-te bo-nen, die zo lek-ker wa-ren. Daar la-gen ap-pe-len en pe-ren en noten, hele man-den vol met no-ten en kas-tan-jes.

De veldmuis wist ge-woon niet waar ze moest be-gin-nen. Ze knaag-de wat aan het brood, wat aan de kaas, wat aan de no-ten.

Maar daar ging de deur plots open.

Een gro-te man kwam bin-nen. De mui-zen schrok-ken en ble-ven muis-stil zit-ten. Ze moes-ten heel lang wach-ten. Toen ging de man weg. De mui-zen be-gon-nen weer te eten. Maar daar ging de deur weer open. Een vrouw kwam bin-nen. De mui-zen schrok-ken weer heel hard.

Weer moes-ten ze lang wach-ten. Toen de vrouw weg was, en de mui-zen weer wil-den eten, kwam op-eens de kat bin-nen. Wat schrok-ken de mui-zen hard. Ze ren-den vlug weg, naar het hol-le-tje van de huis-muis.

Toen zei de veldmuis:

Ik ga te-rug naar huis. Daar is het veel rus-ti-ger. Hier is wel veel eten, maar ik schrik me el-ke keer dood. Thuis heb ik maar wei-nig eten, maar ik kan er rus-tig van eten.

DE MUIS EN DE SLAK

(opgelet: deze fabel is er al een keer met een andere tekst: zie fabel 2)

Daar is muis.

Muis is op de weg.

Wie komt daar aan?

Dat is slak.

Slak is ook op de weg.

Muis loopt snel,
maar slak kruipt traag,
heel traag.

Muis staat stil

Ze kijkt naar de slak.

- Dag slak, zegt muis.

- Dag muis, zegt slak,
heel traag.

- Zeg slak, zegt de muis,
wat ben jij traag.

Met dat huis op je rug
kom je niet snel voor-uit.

Ik loop snel,
heel snel.

Op tien mi-nu-ten

loop ik e-ven ver
als jij op een he-le dag.

Ik ben blij dat ik mijn huis

niet altijd op mijn rug
moet dra-gen.

- Ach lie-ve muis,
zegt de slak.

het is maar zo-als je het
zegt.

Jij bent snel,
heel, heel snel.

Het is maar goed
dat jij zo snel kan lo-pen,

want de kat,
die jou zo graag wil op-eten,
loopt ook heel hard.

En als je moet weg-lo-pen
voor de kat,

en je vindt geen hol
om in weg te krui-pen,
dan wil je toch wel
met mij rui-len.

Want ik ben al-tijd
heel dicht bij huis
en kan me daar
snel ver-ber-gen.